

Arrest

nr. 200 877 van 8 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van staatloze nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart staatloos te zijn.

Op 7 maart 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van D.C., meer bepaald als dochter van haar Belgische vader.

Op 5 september 2016 wordt deze verblijfsaanvraag geweigerd om reden dat er geen identiteitsbewijs, zoals vereist door artikel 52, § 2 van het vreemdelingenbesluit, werd bijgebracht. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 183.289 van 3 oktober 2016, verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissing van 5 september 2016.

De verzoekende partij dient op 28 maart 2017 een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van D.C.

Op 25 september 2017, met kennisgeving op 29 september 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.03.2017 werd ingediend door:

Naam: C. (...)

Voorna(a)m(en): N. (...)

Nationaliteit: Onbepaald

Geboortedatum: (...).1992

Geboorteplaats: Damak

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 52, §2 van het KB van 08.10.1981 stelt: ‘Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1°: het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet.’

Betrokkene laat na een identiteitsbewijs voor te leggen waardoor zij geen bewijs heeft geleverd van haar identiteit. De voorgelegde geboorteakte en het rapport van een DNA-onderzoek betreffen geen identiteitsbewijzen doch betreffen enkel stukken die dienstig kunnen worden voorgelegd om verwantschap te bewijzen.

De twee attesten van de Nepalese Ambassade dd. 12.06.2015 en 25.11.2015 bieden geen voldoende uitsluitsel over de identiteit en de nationaliteit van betrokkene. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ondertussen is erkend als Staatloze zodat zij in afwachting van een uitspraak van de rechtbank hierover dient de voldoen aan de vereiste een identiteitsdocument voor te leggen.

Gezien betrokkene nalaat een identiteitsbewijs voor te leggen voldoet zij niet aan de voorwaarden om te genieten van een het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een burger van de Unie.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van “het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950), van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van het artikel 74/13 Vw., van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het

redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe, verzoeksters rechten van verdediging en van het proportionaliteitsbeginsel”.

Het middel luidt als volgt:

“Dat, algevolg van de verzoeksters betekende beslissing, verzoekster van haar in België wonende Belgische vader wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 25 september 2017, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu zij niet kan blijven bij haar vader in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster.

Dat verweerder geenszins geen rekening hield met verzoeksters steeds hangende procedure erkenning staatloze voor de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent, 17e familiekamer, AR. 15/(...), waar ondertussen een advies werd verleend door het Openbaar Ministerie waarna een repliek op advies van verzoekster volgde (cf. stuk 4).

Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Verzoekster merkt op dat het art. 74/13 Vw. onder meer tot doel heeft verweerder te verplichten alvorens een verwijderingsbeslissing te nemen na te gaan of er geen sprake is van bestaand gezinsleven in hoofde van verzoekster en of dit gezinsleven geen belemmering vormt voor het nemen van een verwijderingsmaatregel gelet op de hogere rechtsnormen waaronder het art. 8 E.V.R.M.

Ook het art. 7, eerste lid Vw, waarop verweerder zijn beslissing steunt, verwijst naar de “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, wat inhoudt dat verweerder alvorens een verwijderingsbeslissing te nemen rekening dient te houden met het art. 8 E.V.R.M., en dus met het gezinsleven van verzoekster in België.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing, meer bepaald in het bevel om het grondgebied te verlaten, motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoeksters gezins- en familieleven in België, meer bepaald met de samenwoning van verzoekster met haar Belgische vader en zus te (...).

Dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht iuncto art. 74/13 Vw. heeft geschonden door bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder meer geen rekening te houden met verzoeksters gezinsleven met haar Belgische vader en haar zus in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enige middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe, verzoeksters rechten van verdediging en het proportionaliteitsbeginsel.

In eerste instantie poneert verzoekster dat de bestreden beslissing een schending van artikel 8 EVRM uitmaakt, nu verzoekster van haar in België wonende Belgische vader zal worden gescheiden.

In dit verband wenst verweerder er echter op te wijzen dat Uw Raad op 3 oktober 2016 in arrest nr. 183.289 oordeelde dat verzoekster geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM aantoonde.

Uw Raad overwoog met name:

‘Te dezen wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot het gezins- en familieleven gemotiveerd dat uit de voorgelegde DNA-test blijkt dat de verzoekster zich niet heeft kunnen identificeren in het Universitair ziekenhuis, zodat ‘niet met zekerheid (kan) worden gesteld dat het over betrokkene ging en er dus daadwerkelijk een gezinsband is met een Belgische referentiepersoon’. De verzoekster betwist deze motieven niet. Zij betoogt enkel dat uit niets blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging en dat niet blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot haar huidige gezinssituatie. Wanneer echter, zoals in casu, het bestaan van het gezinsleven niet wordt aangetoond, diende de gemachtigde een dergelijke afweging niet te maken.

Ten overvloede kan erop gewezen worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EVRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8

van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, §59). Te dezen laat verzoekster, die op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd bijna 24 jaar was, na dergelijke bijkomende stukken van afhankelijkheid aan te brengen. Dergelijke elementen blijken evenmin uit de stukken van het administratief dossier. Uit de loutere omstandigheid dat de verzoekster op hetzelfde adres woont als haar vader en dat deze laatste een inkomen heeft, blijkt immers niet dat zij van hem afhankelijk is.’

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster in navolging van haar verblijfsaanvraag van 28 maart 2017 nieuwe stukken bijgebracht die afbreuk doen aan deze beoordeling.

Vermits verzoekster niet aantoont een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM te onderhouden met haar vader en verwerende partij derhalve niet gehouden was tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, kan naar het oordeel van verwerende partij de vermeende schending van artikel 8 EVRM niet worden weerhouden.

Waar verzoekende partij aanvoert dat geen rekening werd gehouden met hangende procedure tot erkenning van staatloze, wenst verweerder te benadrukken dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd gesteld dat '(n)ergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ondertussen is erkend als Staatloze zodat zij in afwachting van een uitspraak van de rechtbank hierover dient te voldoen aan de vereiste een identiteitsdocument voor te leggen.' Verzoekster betwist dit motief niet. Derhalve kan deze kritiek geenszins aanleiding geven tot een schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Inzoverre verzoekster verwijst naar artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, merkt verweerder op dat zij zich niet dienstig kan beroepen op de bepalingen van deze richtlijn, aangezien uit de definities beschreven in artikel 2 blijkt dat deze enkel betrekking heeft op onderdanen van een derde land die wettig in een lidstaat verblijven en die een verzoek indienen of wier gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden. Artikel 3.3 van de richtlijn 2003/86/EG bepaalt trouwens uitdrukkelijk dat deze niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Gezien verzoekster haar recht op verblijf van meer dan drie maanden erkend wenst te zien in functie van haar Belgische vader, valt deze situatie buiten het toepassingsgebied van voormelde richtlijn en mist dit deel van het middel aldus juridische grondslag.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wijst verweerder erop dat uit de bewoordingen van deze bepaling volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, §45; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belang op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Verwerende partij meent dat verzoekster te dezen ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om bij het indienen van haar aanvraag nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Zij heeft dus haar standpunt op nuttige wijze naar voor kunnen brengen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alsnog diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen. Er blijkt niet dat verzoekster, nadat ze in het kader van haar aanvraag in de mogelijkheid was alle volgens haar dienstige bewijsstukken over te maken om te staven dat zij ten laste was van haar vader, alsnog diende te worden uitgenodigd om haar situatie verder toe te lichten.

Een schending van artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

Tenslotte stelt verweerder vast dat verzoekende partij in de toelichting bij haar middel in gebreke blijft in concreto in te gaan op verschillende van de door haar opgeworpen schendingen. Met name verzuimt verzoeker om te verhelderen op welke wijze de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe, verzoekers rechten van verdediging evenals het proportionaliteitsbeginsel zou schenden. Daar onder 'middel' wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798), is verweerder van oordeel dat het middel in de aangegeven mate onontvankelijk is.

In de mate verzoekster in haar verzoekschrift middelen ontwikkelt met betrekking tot een beslissing tot afgifte van het grondgebied te verlaten, meent verwerende partij dat dit getuigt van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Een beslissing tot verwijdering ligt thans geenszins voor. De bestreden bijlage 20 vermeldt uitdrukkelijk dat het een 'beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten' betreft."

2.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de

aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In voorliggende zaak beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip ‘familie- en gezinsleven’, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM met zich meebrengt nu zij van haar in België verblijvende vader zou worden gescheiden. De verzoekende partij gaat hierbij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Ze gaat er volledig aan voorbij dat er geen enkele verwijderingsmaatregel werd getroffen. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat zij van haar vader wordt gescheiden. De verwerende partij weigert enkel het verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen en stelt hierbij uitdrukkelijk dat zolang zij niet werd erkend als staatloze, zij in afwachting van een uitspraak van de rechtbank, moet voldoen aan de voorwaarde van het neerleggen van een identiteitsdocument.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). In deze zaak laat de verzoekende partij, die op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd bijna 25 jaar was, na dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid aan te brengen. Dergelijke elementen blijken evenmin uit de stukken van het administratief dossier. Uit de loutere omstandigheid dat de verzoekende partij bij haar vader zou wonen blijkt voorts niet dat zij van hem afhankelijk is. Gelet op de voorgaande elementen toont de verzoekende partij het bestaan van een (beschermenswaardig) gezinsleven niet aan, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin kan blijken.

De verzoekende partij betoogt verder slecht dat uit niets blijkt dat de verwerende partij een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging en dat niet blijkt dat zij een belangenafweging deed met betrekking tot haar huidige gezinssituatie. Wanneer echter, zoals in voorliggende zaak, er geen verwijderingsmaatregel wordt genomen en het bestaan van een

gezinsleven niet wordt aangetoond, diende de verwerende partij een dergelijke belangenafweging niet te maken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het proportionaliteitsbeginsel, wanneer men zich, op zicht van de opgegeven motieven, afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. In casu is dit niet het geval, nu de verzoekende partij geen enkele argumentatie aanbrengt waaruit zou blijken dat de motivering in de bestreden beslissing, namelijk dat zij nalaat een bewijs te leveren van haar identiteit, zodat zij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in haar hoedanigheid van burger van de Unie, kennelijk onredelijk zou zijn.

Waar zij aanvoert dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening hield met haar hangende procedure tot erkenning als staatloze, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd, nu de verwerende partij motiveert *“Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ondertussen is erkend als Staatloze zodat zij in afwachting van een uitspraak van de rechtbank hierover dient de voldoen aan de vereiste een identiteitsdocument voor te leggen.”* Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met de stand van de procedure tot erkenning als staatloze. De verzoekende partij ontkent, noch weerlegt dit motief van de bestreden beslissing. Bovendien werd er geen enkele verwijderingsmaatregel getroffen.

Los van de vraag of artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) reeds werd omgezet naar Belgisch recht, dient te worden opgemerkt dat deze richtlijn betrekking heeft op de gezinshereniging van derdelanders. Overeenkomstig artikel 3.3 van deze richtlijn is deze niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie. In voorliggende zaak stelt de verzoekende partij de dochter te zijn van een Belg en heeft zij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg ingediend. Zij valt dus niet onder het toepassingsgebied van genoemde richtlijn, zodat zij de schending van artikel 17 van deze richtlijn niet dienstig kan opwerpen. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

De materiële motiveringsplicht kan verder worden onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad kan slechts opmerken dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering inhoudt, doch slechts de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden betreft, zodat het onderdeel van het betoog gestoeld op de voorgehouden schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet dienstig is.

Daargelaten het feit dat het betoog in het kader van de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) eveneens gebaseerd lijkt op de veronderstelling dat de bestreden beslissing een beslissing tot verwijdering inhoudt – *quod non* – en de vraag rijst of dit onderdeel dienstig is, merkt de Raad op dat deze bepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen. De bestreden beslissing heeft echter betrekking op een verblijfsaanvraag in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dit is een gezinshereniging met een Belgische onderdaan, en bevat in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, geen bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij toont overigens niet aan dat de burger van de Unie in kwestie, met name de Belgische referentiepersoon, zijn recht op vrij verkeer uitoefent of heeft uitgeoefend zodat het een puur internrechtelijke situatie betreft. Zodoende is *in casu* artikel 41 van het Handvest niet van toepassing.

Hoe dan ook, in voorliggende zaak, heeft de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid gehad om bij het indienen van haar aanvraag en voor het nemen van de bestreden beslissing nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Zij heeft aldus haar standpunt op nuttige wijze naar voor kunnen brengen. Zij voert niet aan dat zij werd belet dit te doen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alsnog diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen. Er blijkt niet dat de verwerende partij in deze zaak, nadat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag in de mogelijkheid was alle volgens haar dienstige bewijsstukken over te maken inzake haar aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische vader, haar alsnog diende uit te nodigen om haar gezins- en economische situatie uiteen te zetten.

Bovendien leidt luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Zelfs zo al zou worden aangenomen dat de verzoekende partij niet de gelegenheid zou hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat zij nalaat concrete elementen aan te brengen die zij had kunnen aanvoeren en die het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van artikel 41 van het Handvest, van het hoorrecht en van de rechten van verdediging kan niet worden aangenomen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG, van artikel 41 van het Handvest, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging en van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsprincipe, stelt de Raad vast dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat deze beginselen worden geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels of beginselen die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69§1,4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden beginselen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU